

перемишльської композиторської школи, а також суттєво вплинула на творчість М. Леонтовича, К. Стеценка, О. Кошиця.

Література:

1. М.В.Лисенко у спогадах сучасників / за ред. Р.Пилипчука. Київ: Музична Україна, 1968. 821 с.
2. Новакович М. Галицька музика габсбурзької доби. Львів: Видавництво Т.Тетюка, 2012. 367 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-390-6-72>

ФОРМУВАННЯ ВОКАЛЬНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ В КОНТЕКСТІ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ

Зарицька А. А.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри диригентсько-хорових дисциплін
та постановки голосу*

*Комунальний заклад вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради
м. Луцьк, Україна*

Фахову підготовку здобувачів освіти в галузі музичного мистецтва розглядаємо як процес цілеспрямованого втілення особистісних обдарувань, кваліфікаційних компетентностей та методичної майстерності фахівця в музично-педагогічній та соціокультурній життєтворчості. Зміст вокальної підготовки – це «система теоретико-методичних знань, інтелектуальних та вокально-практичних умінь, оволодіння якими забезпечує розвиток та саморозвиток суб'єкта освітнього процесу» [1, с. 312]. Особливого значення набувають механізми розвитку та удосконалення вокальної майстерності здобувачів, які ґрунтуються на знаннях з вокальної педагогіки, набутті вокально-слухового досвіду, володінні голосовим апаратом, сценічними навичками, прагненні до творчої самореалізації та ін.

С. Гончаренко, з точки зору методології педагогічної науки, розглядає системний підхід як множинність елементів, які забезпечують розробку методів дослідження й конструювання складних за організацією об'єктів в єдності, цілісності та виявленні різноманітних типів зв'язків і зведенні їх у логічну теоретичну картину [2, с. 35]. До основних ознак системності належать: цілісність і цілеспрямованість, структурованість і деталізація, упорядкування і класифікація

множинності; взаємозв'язок зовнішнього і внутрішнього; інтегрованість окремих елементів і стосунків [4].

Завдяки системному підходу «уможлиблюється перспективне моделювання сучасної вокальної підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва, що передбачає позитивні зміни в середині самих систем і у функціональних взаємодіях однієї з іншою» [3].

Беручи за основу цілісний системний підхід до організації освітнього процесу у закладі вищої освіти, вимоги державних освітніх стандартів та сучасні наукові концепції щодо структури музично-педагогічної діяльності, нами зроблена спроба створити оптимальну систему підготовки здобувачів освіти в галузі вокального виконавства, яка базується на таких засадах:

- інтегративність знань, що передбачає поєднання різних аспектів навчання вокалу, таких як: техніка співу, музична теорія, історія музики, емоційна інтерпретація та інші. Викладання вокалу не обмежується виключно технічними аспектами, а ставить за мету розкриття творчого потенціалу здобувача освіти;

- урахування індивідуальних особливостей, «Я-концепції» (Олексюк, 2006), що виражається в розкритті унікальних здібностей, характеру і голосових особливостей вокаліста. Викладачі вокалу зосереджуються на індивідуальних потребах і можливостях здобувача освіти, розвиваючи його музичний стиль і особливі характеристики голосу;

- контекстуальний аспект, що розглядає навчання в контексті інших музичних дисциплін та суспільних реалій. Викладачі стимулюють здобувачів освіти аналізувати музичні твори, вивчати їх історичний та культурний контекст, що допомагає краще розуміти сутність виконавства;

- активна взаємодія між викладачем і здобувачем освіти. Викладач не є просто джерелом знань, а й наставником, який сприяє розвитку творчості та критичного мислення вокаліста. Взаємодія стимулює студента до самостійного дослідження та самовдосконалення;

- комплексна оцінка прогресу здобувача освіти. Оцінка не обмежується лише технічними параметрами, а також враховує емоційну виразність, інтерпретацію та музичну емпатію виконавця. Врахування різних аспектів дозволяє зробити більш об'єктивну оцінку і підвищити рівень професіоналізму вокаліста.

Загалом, системний підхід з використанням сучасних інновацій демонструє свою ефективність у формуванні вокальної техніки та підвищенні якості художньо-виконавської майстерності студентів. Його впровадження дозволяє досягати нових вершин у вокальному мистецтві та розвивати майбутніх вокалістів у відповідності до сучасних вимог музичної індустрії.

Література:

1. Ашихміна Н. В. Упровадження інноваційних технологій у вокальну підготовку майбутніх педагогів у галузі музичної освіти. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2021. № 9 (113). С. 309-321.
2. Гончаренко С. У. Педагогічні дослідження: Методологічні поради молодим науковцям. Київ: АПН України, 1995. 145 с.
3. Овчаренко Н. А. Системний підхід у підготовці майбутніх учителів музичного мистецтва. *Проблеми сучасної педагогічної освіти. Педагогіка і психологія*. 2012. Вип. 37(1). С. 69-73.
4. Сисоєва С. О. Основи педагогічної творчості: Підручник. Київ: Міленіум, 2006. 344 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-390-6-73>

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ВОКАЛЬНО-ТЕХНІЧНИХ НАВИЧОК У КЛАСІ ЕСТРАДНОГО СПІВУ

Зарицький А. О.

*заслужений артист України, доцент,
завідувач кафедри музичного мистецтва*

*Волинський національний університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

Парадигма сучасної вокальної педагогіки спрямована на становлення майбутніх співаків в контексті універсальної системи якісного професійного звучання. Складовими цієї системи є: інтонація, виразність, діапазон, резонансова система, гучність, політність, дикційно-артикуляційний апарат, а також координація слуху та голосу. Вокальна підготовка повинна базуватися на засадах наукової обґрунтованості, педагогічної компетентності та інноваційності у методиці викладання.

Підготовка фахівця в класі естрадного співу є індивідуально обумовленим послідовним поступовим процесом, на початковому етапі якого відбувається виховання вокального дихання, співацької постави, звукоутворення, точності інтонування, артикулювання, формування індивідуальної виконавської манери, сценічного образу [3, с. 4]. Оволодіння фундаментальними засадами вокального виконавства дає можливість для опанування естрадних вокально-виконавських навичок.

Вокальні навички трактуємо як «комплекс автоматизованих дій різних частин співацького апарату, які відбуваються в процесі співу і підпорядковуються волі співака та його виконавським бажанням» [1]. Ці навички не тільки забезпечують дієздатність голосу, але і дозволяють